

De Heere geeft de besnijdenis als verbondsteken

Lezen: Genesis 17:9-14 en Romeinen 4:9-12

Tekst: Genesis 17: 10-12a

Zingen:

Ps. 25:7

Ps. 147:10

Ps. 105:4-6

Ps. 45:8

Ps. 72:9

Geliefde gemeente, wat heeft de kerk van de Reformatie toch prachtige en diepe belijdenissen nagelaten. Daar mogen we echt de hand van de Heere in zien en opmerken. Eén van die belijdenissen die de kerk van de Reformatie ons gegeven heeft, is het formulier om de heilige doop aan de kinderen van de gemeente te bedienen.

Wat vinden we in dat formulier helder en Schriftuurlijk uitgelegd, waarom de kinderen van de gemeente behoren gedoopt te wezen. Er wordt gesproken van een ordening van God, dat wil zeggen: een instelling van God om ons en ons zaad Zijn verbond te verzegelen.

De heilige doop is dus het teken van Gods genadeverbond. Nee, dat teken is er niet altijd geweest. Aanvankelijk had de Heere een ander teken gegeven als teken van Zijn verbond, namelijk het teken van de besnijdenis. En de kerk van de Reformatie wijst daar ook op in het doopsformulier. *Want God heeft voormaals bevolen de kinderen te besnijden, hetwelk een zegel des verbonds en der gerechtigheid des geloofs was.*

Maar de doop is in de plaats van de besnijdenis gekomen. Geen bloedig teken meer, maar een onbloedig teken, omdat Christus Zijn bloed gestort heeft aan het kruis van Golgotha. En met dat onbloedige teken, wat wij heden ten dage mogen hebben, wil de Heere ook vandaag nog datzelfde verbond verzegelen.

Helaas wordt dat niet door iedereen meer zo gezien. Helaas wordt er soms gedacht dat de doop niet in de plaats van de besnijdenis gekomen is. Helaas wordt er soms gemeend dat het verbond van het Oude Testament, dat genadeverbond, een ander verbond is geweest dan dat van het Nieuwe Testament. Maar zo spreekt de Heilige Schrift er niet over. Het verbond van de besnijdenis uit het Oude Testament is het verbond van de doop in het Nieuwe Testament. Het is dat genadeverbond dat God met Abraham en zijn zaad ten tijde van het Oude Testament heeft opgericht, en dat zijn voortgang heeft gevonden in het Nieuwe Testament met de gelovigen en hun zaad.

Je zou kunnen zeggen: dat genadeverbond is uitgebreid toen Christus alles volbracht had. Binnen de grenzen van het genadeverbond, dat lange tijd alleen met Israël gesloten was, met Abraham en zijn zaad, is nu ruimte gekomen voor de volken, die in het Zaad van Abraham gezegend zouden worden.

Maar let op, gemeente, het teken van het genadeverbond is niet zaligmakend. De betekenis van dat teken, die maakt een zondaar zalig, als de Heilige Geest dat gaat toepassen in het hart van een zondaar.

Zo willen we dan vanmorgen eens gaan luisteren naar het oudtestamentische verbondsteken van de besnijdenis. We schrijven als thema boven de prediking:

De Heere geeft de besnijdenis als verbondsteken

Drie gedachten:

1. In de eerste plaats staan we stil bij het bevel voor dit verbondsteken.
2. In de tweede plaats bij de verzegeling door dit verbondsteken.
3. En tenslotte bij de ontvangers van dit verbondsteken.

1. Het bevel voor dit verbondsteken

Wat moet het voor Abraham toch een heel groot wonder geweest zijn, dat de Heere met hem het genadeverbond heeft willen oprichten. O, wat moet dat voor hem persoonlijk een groot wonder geweest zijn, dat hij door de Heilige Geest een plaatsje kreeg op die verbondsweg, waarlangs God door Christus het eigendom van Abraham geworden is, en Abraham op diezelfde wijze het eigendom van God.

Daarom kon de Heere ook heel persoonlijk tegen Abraham zeggen: *Ik zal u tot een God zijn*. En weet u, als je dan in de Hebreeuwse grondtekst gaat kijken naar die enkele woorden die de Heere allereerst tot Abraham sprak, *Ik zal u tot een God zijn*, dan gebruikt Mozes daar in het boek Genesis de meervoudsvorm van de Naam van God. Eigenlijk zegt de Heere tegen Abraham: *Ik zal u tot een Elohim zijn*. Tot God zijn. Tot een drie-enig God.

En wat is daar nu de diepe inhoud van? Dan kom ik weer bij dat mooie, diepe doopsformulier uit, dat dat als het ware mag uitstallen. Wat is dat nu: *Ik zal u tot een Elohim zijn*? Dat betekent dit. *Want als wij gedoopt worden in den Naam des Vaders, zo betuigt en verzegelt ons God de Vader, dat Hij met ons een eeuwig verbond der genade opricht, ons tot Zijn kinderen en erfgenamen aanneemt, en daarom van alle goed ons verzorgen, en alle kwaad van ons weren, of ten onze beste keren wil*. Daar heb je de eerste inhoud van die woorden: *Ik zal u tot een God zijn*.

En dan het tweede. *Als wij in den Naam des Zoons gedoopt worden, zo verzegelt ons de Zoon, dat Hij ons wast in Zijn bloed van al onze zonden, ons in de gemeenschap Zijns doods en Zijner wederopstanding inlijvende, also dat wij van onze zonden bevrijd en rechtvaardig voor God gerekend worden*. Ook dat zegt de Heere in die enkele woordjes: *Ik zal u tot een God zijn*.

En dan het derde. *Desgelijks als wij gedoopt worden in den Naam des Heiligen Geestes, zo verzekert ons de Heilige Geest door dit heilig sacrament, dat Hij in ons wonen en ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, ons toeëigenende hetgeen wij in Christus hebben, namelijk de afwassing onzer zonden en de dagelijkse vernieuwing onzes levens, totdat wij eindelijk onder de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden*. Ook dat hoort bij die woorden: *Ik zal u tot een Elohim zijn*. Wat een verbondsbelofte, gemeente. Heb je daar werkzaamheden mee, voor jezelf en voor je zaad?

We hebben ook gehoord dat de Heere met Zijn verbondseis komt. Dan denk ik weer aan vorige week: *Ik ben God, de Almachtige; wandel voor Mijn aangezicht, en zijt oprecht*. Ben je daar ook mee vastgelopen van de week, met dat woordje *oprecht*? Vlekkeloos. Zonder zonde. Voor Gods aangezicht gewandeld? We hebben het weer niet gedaan van de week. Niemand. Ik ook niet.

Vlekkeloos. Zonder enige zonde. Dat is de verbondseis. En die komt tot allen die de drie Namen van Elohim aan hun voorhoofd dragen.

Komen we dat ook in het doopsformulier niet tegen, die verbondseis? *Overmits in alle verbonden twee delen begrepen zijn, zo worden wij ook weder van God door den doop vermaand en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid, namelijk dat wij dezen enigen God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, aanhangen, betrouwen en liefhebben van ganser harte, van ganser ziele, van ganser gemoede en met alle krachten, de wereld verlaten, onze oude natuur doden, en in een nieuw godzalig leven wandelen.*

Wat een verbondseis. En nogmaals de vraag: ben je ermee vastgelopen?

Maar nu heeft de Heere in dat kostelijke genadeverbond niet alleen een verbondsbefoelinge gegeven en laat Hij niet alleen de verbondseis horen, maar nu komt Hij in de derde plaats ook nog met een verbondsteken. En als de Heere dat verbondsteken aan Abraham bekend gaat maken, dan klinkt dat ook als een bevel. Je zou kunnen zeggen: ook dat hoort dus bij die verbondseisen. Een verbondseis die de Heere heel hoog opneemt, gemeente. Want wat lezen we in vers 14? Dat als je niet gehoorzaamt aan dit bevel, je Gods verbond verbreekt. Wat is het dan nodig, gehoorzaam te zijn aan Gods bevelen. Wat is het noodzakelijk om dit verbondsteken te moeten en te mogen ontvangen.

En om welk teken gaat het dan? Dan zijn we bij vers 10: *Dit is Mijn verbond, dat gijlieden houden zult tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde.*

Gemeente, dit teken is zo nauw met Gods verbond, Gods genadeverbond verbonden, dat de Heere het zelfs *Mijn verbond* noemt. En later in het Nieuwe Testament komen we dat ook tegen. Als de diaken Stéfanus voor de Joodse raad staat en hij daar een reden gaat houden over Wie de Heere voor het volk Israël geweest is, dan noemt hij ook het leven van Abraham en het bevel tot de besnijdenis. Dan lezen wij in Handelingen 7 vers 8 dat Stéfanus de besnijdenis *het verbond der besnijdenis* noemt.

De Heere heeft dat aan Abraham gegeven. Hij gaf het bevel om zichzelf en allen die in zijn tentenkamp waren, te gaan besnijden. *Al wat mannelijk is, zal u besneden worden.* Elke keer als er uit het nageslacht van Abraham een jongetje geboren zou worden in een Israëlitisch gezin, dan moest dat jongetje op de achtste dag na de geboorte worden besneden. Dan werd er een stukje van de voorhuid bij dat jongetje weggesneden, met een speciaal mes dat van steen gemaakt was, zo zegt de Heilige Schrift. Een ritueel waarbij bloed ging vloeien uit dat mannelijke geslachtsdeel dat door God geschapen was voor de voortplanting van het nageslacht.

Het was geen willekeurige keuze van God om juist dat deel te laten besnijden. Jongens en meisjes, de Heere God had ook kunnen zeggen: Abraham, als er nu een jongetje geboren wordt, dan moet je het oorlelletje afsnijden. Dan vloeit er ook bloed. En de Heere had ook kunnen zeggen: Abraham, dan moet er een stukje van de grote teen afgesneden worden. Dan vloeit er ook bloed. Maar nee, zegt de Heere, bij het geslachtsdeel, daar moet bloed vloeien. Daar moet iets weggesneden worden.

En dan voelt u wel aan: als de Heere dat bevel geeft, dan ligt daar natuurlijk ook een betekenis in. Wat zeg ik? Ik wil u vanmorgen drie betekenissen meegeven die in die oudtestamentische besnijdenis liggen opgesloten.

De eerste is deze. Sinds onze diepe val in het paradijs heeft steeds de vraag geklonken die we tegenkomen in het boek Job: *Wie zal een reine geven uit den onreine? Niet één.* Elk kindje dat

geboren wordt, wordt in zonde ontvangen en geboren. Elk kindje dat geboren wordt, komt op de wereld met de erfzonde. Waarom? Vaders en moeders in ons midden, omdat wij onrein zijn. Daarom is je kindje onrein. Daarom zijn je kinderen, je kleinkinderen, je achterkleinkinderen onrein. En al zijn vader en moeder allebei onrein, zodat er onreine kinderen voortkomen, toch is het met name de vader die het kind verwekt en die daarmee die geestelijke onreinheid als eerste voortplant en brengt. Laat ik het maar heel eenvoudig zeggen: in de eikel die bevrucht wordt. Dat is de ontvangenis. Daarom zegt de Heere: omdat de vader het kind bij moeder verwekt, moet al wat mannelijk is besneden worden. Daarin ligt een ontdekkende boodschap, gemeente. Wat is die ontdekkende boodschap? Weet u het zelf al uit uw eigen leven? Weet jij het al? Wie zijn er hier in Kralingen die hun knie hebben leren buigen naast David en die met een verbroken en verslagen hart hebben beleden, echt oprecht hebben beleden: het is niet alleen dit kwaad, die zonde die ik elke dag doe met mijn gedachten, met mijn woorden, met mijn daden, het is niet alleen dat kwaad dat roept om straf. Nee: *Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.* Mijn zonden maken mij het voorwerp van Uw toorn, reeds van het uur van mijn ontvangenis af.

Wat is in dat licht de boodschap van dit verbondsteken, de besnijdenis? Dat bloed dat vloeide bij het wegnemen van de voorhuid, dat wees nu de onreinheid van dat pasgeboren kind aan. Dat predikte die ontzaglijke werkelijkheid: dit kind kan voor God niet bestaan. Dit kind ligt verloren in schuld. Heb je zo wel eens met betraande ogen boven het wiegje van je kind gestaan, toen het nog maar net geboren was? Wat een ontdekkende boodschap toch.

Maar we gaan naar een tweede boodschap die in de besnijdenis ligt opgesloten. Tegelijkertijd predikt de besnijdenis de noodzaak van de wedergeboorte, de bekering tot God. En omdat het de noodzaak van die wedergeboorte predikt, predikt het tegelijk de mogelijkheid van de wedergeboorte. Want door de zonde, gemeente, we weten het wel, het is u duizenden keren gepredikt, kan er geen gemeenschap met God zijn. Door de zonde is een mens buiten het Koninkrijk van God terechtgekomen, *tenzij dat iemand wederom geboren worde.*

Daarom spreekt de Bijbel ook over een heel bijzondere besnijdenis. Dat is de besnijdenis die zonder handen geschiedt. Dat is de besnijdenis van het hart. En dat moet gebeuren met een mensenkind dat in zonde ontvangen en geboren is. Zoals de voorhuid werd weggesneden, zo moet er een breuk komen met het zondaarsbestaan. Daarom roept de Heere door middel van Mozes het volk Israël op in Deuteronomium 10 vers 16: *Besnijd dan de voorhuid uws harten, en verhardt uw nek niet meer.*

En dan moet u eens luisteren wat de kanttekeningen daarvan zeggen. Dus ik noem het nog een keer: *Besnijd dan de voorhuid uws harten.* Deze boodschap legt de Heere vanmorgen aan jouw hart, aan uw hart en aan mijn hart. Gemeente van Kralingen, besnijdt de voorhuid van uw hart. Wat is dat? Onze kanttekenaren zeggen: *Doet van uw hart weg alles wat tegen de heilige wil Gods strijdt, en kruisigt uw vlees.* Wat strijdt er in uw leven, in jouw leven en in mijn leven tegen Gods heilige wil? Zeg het eens. Nu zegt de Heere: doe dat weg uit je hart, en kruisig uw vlees. De besnijdenis van het hart betekent dus heel eenvoudig: bekeert u. En is dat al in je leven gebeurd?

Wat gebeurt er nu als de Heere geestelijk, niet letterlijk maar geestelijk, je hart gaat besnijden? Dan gaat Hij het scherpe mes van de heilige wet in je hart zetten. Dat doet de Heilige Geest. Dan snijdt Hij als het ware je hart open. Dan komt eruit wat erin zit. En dat ontdek je dan ook: één en al zonde. En omdat je gaat ervaren wat zonde is, namelijk vijandschap tegen God, wil je niet meer zondigen. Want God heeft Zijn liefde in je hart uitgestort. Dus je gaat de zonde haten. Je gaat bij de zonde vandaan vluchten. Je komt tot jezelf. En tegelijkertijd, waar dan heen? Ja, tot de Heere. Ja,

tot die God tegen Wie je gezondigd hebt. Die God voor Wie je helemaal niet kunt bestaan. En toch kun je het niet nalaten om tot die God te vluchten.

Maar waar kom je nu achter? Dat die besnijdenis van je hart, die bekering, een bekering is tot zaligheid. En gemeente, wij mogen de bekering nooit losmaken van Christus. Wij mogen de wedergeboorte nooit losmaken van Hem. Wat bedoel ik daarmee? Kijk, als je tot bekering komt en je het in de wereld niet meer hebben kunt, in de zonde niet meer uithouden kunt, en je gaat je heen keren tot God, want dat is tot bekering komen, dan kom je achter deze werkelijkheid: ja, maar er ligt wat tussen God en mijn hart. Dat zijn nu juist die zonden. En die kun je zelf niet wegnemen. Je kunt voor die schuld die je gemaakt hebt ook totaal niets betalen. Je hebt niets. Je kunt aan Gods recht niet voldoen. Je hebt niets om die losprijs te kunnen betalen.

Ja, maar kan het dan nog wel goedkomen? Jazeker. Want dan kom ik bij de derde betekenis van die besnijdenis. Let er nog eens op wat er precies gebeurde. Een stukje van de voorhuid werd weggesneden en toen begon er bloed te vloeien. En dat bloed dat daar druppelde, wees niet alleen de onreinheid van het kind aan, en dat bloed wees niet alleen op de noodzaak van de wedergeboorte, maar dat bloed wees ook heen naar het bloed van Christus, dat eenmaal zou vloeien tot betaling van die hemelhoge schuld.

En wanneer, gemeente, vloeiden nu de eerste druppeltjes bloed van de Heere Jezus? Dat weten jullie toch ook wel, jongens en meisjes. Toen de Heere Jezus Zelf een klein Kind van acht dagen was. Je kunt het vinden in Lukas 2. Toen werd de Heere Jezus besneden. Ik weet niet precies wie dat gedaan heeft. Maar toen bij dat kleine Kind Jezus de voorhuid werd weggesneden, vloeide er bloed. Bloed uit het pasgeboren Kindeke, opdat Hij de Bloedfontein zou zijn voor een mensenkind dat erachter komt: *Een stroom van ongerechtigheden had de overhand op mij.*

En toen Christus daar, als dat heilige Kind Jezus, acht dagen oud werd besneden, gaf Hij Zijn bloed plaatsvervangend voor allen die zalig zullen worden.

2. De verzegeling door dit verbondsteken

Daarmee kan de besnijdenis een verzegelend verbondsteken worden genoemd. Want het verzegelt Gods werk in het hart van de ware gelovigen. En dat gaan we in onze tweede gedachte verder overdenken.

Willen we dat helder hebben, gemeente, dan moeten we eerst nog wat verder biddend mediteren over de besnijdenis van de Heere Jezus Zelf. Acht dagen na Zijn geboorte werd de Heere Jezus besneden. Maar dat Jongetje, met een hoofdletter, dat daar toen besneden werd, was zo anders dan alle kleine kinderen op de aarde. Weet je wat je van dat Kind kon zeggen? Dat is een Reine. Een volmaakt rein Kind. Zonder erfzonde ter wereld gekomen, uit de maagd Maria. En heel Zijn leven lang zal Hij niet één zonde doen. En toch besneden.

Ik heb het zojuist gezegd: de besnijdenis wijst de onreinheid van het kind aan. Maar bij Christus was dat niet aan de orde. Het wees op de noodzaak van de wedergeboorte. De Heere Jezus hoefde geen nieuw hart te krijgen. En het wees op het bloed dat reinigt van alle zonden. Dat had de Heere Jezus niet nodig voor Zichzelf. En dan toch besneden.

Als je nu het ware zaligmakende geloof mag ontvangen, gemeente, en je krijgt onderwijs over Wie de Heere Jezus is en wat Hij gedaan heeft hier op aarde, dan mag er een moment aanbreken dat je mag blikken in de kribbe. En als je met ogen des geloofs mag blikken in de kribbe, dan zie je daar niet alleen het heilige Kind Jezus, maar dan zie je op dat heilige Kind Jezus je schuld liggen. Heb je het wel eens gezien? Want God de Vader heeft alle ongerechtigheden van Zijn kinderen op Hem

doen aanlopen, op Hem gelegd. Zodat Christus Zich wilde maken tot de grootste Onreine die er is, om in die weg gehoorzaam te zijn aan de wet van God.

Tot de kleinste details toe wilde de Heere Jezus Zijn Vader gehoorzaam zijn. En bij die ganse wet hoorde ook de wet van de besnijdenis. En om in die weg gehoorzaam te zijn aan Gods wet, wilde Hij ook gehoorzaam zijn aan het heilige recht van God. Om voor die zonde die de Vader op dat Kind gelegd heeft te gaan betalen aan het kruis van Golgotha. Om voor die hemelhoge schuld Zijn bloed te storten. Om met dat bloed de zonden weg te nemen. Om met dat bloed vrede met God aan te brengen. Om met dat bloed een weg te banen tot het Vaderhart van God. Om door dat bloed te zorgen dat er weer gemeenschap met God kan komen. Om die verbondsweg te banen tussen God en een verloren menskind.

Daarom mogen we met recht zeggen: dat bloed van Christus is verbondsbloed. En door dat bloed verlost Hij de grootste der zondaren uit de diepte van hun verlorenheid. Het is op grond van dat bloed, dat Christus wilde storten, dat God met Zijn verbondsbelofte kan komen: *Ik zal u tot een God zijn*. Zoals de voorhuid bij de besnijdenis werd weggenomen en dat bloed vloeiende, zo nam Christus als het Lam Gods alle zonden weg. Dat predikt ten diepste het verbond der besnijdenis.

De zaligheid ligt niet in dat teken op zich, maar de zaligheid ligt in die troostvolle betekenis ervan. De besnijdenis die de Heere aan Abraham en zijn zaad gaf, moet zondaren leiden tot Christus, Die op de achtste dag Zelf besneden werd en Die daarmee die Bloedfontein wilde openen. O gemeente, dat dierbare bloed van Christus, het wast en reinigt echt van alle, alle zonden. Het herstelt een zondaar in de gemeenschap met God. Daarom is het bloed van Christus met recht verbondsbloed.

En gemeente, dat is nu voor Abraham een werkelijkheid geworden. Hij heeft de diepe betekenis van de besnijdenis verstaan. Voor hem is het een zegel geworden. Niet alleen een zegel van het verbond, daar kom ik zo dadelijk nog even op terug, maar ook in het bijzonder voor hem persoonlijk een zegel van de rechtvaardigheid door het geloof. Want wat was er in het leven van Abraham gebeurd? Wat was nu die grote genade die hij gekregen had? In Genesis 15 vers 6 lezen wij: *En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid*. Met andere woorden, door het geloof in de belofte, door het geloof in de Christus van de belofte, ervoer Abraham dat God de gerechtigheid van Christus hem toerekende. Zo was hij rechtvaardig voor God door het geloof in Christus. Dat geloof kreeg hij dus niet toen hij besneden werd. Dat geloof had hij al ontvangen. Daarom werd voor hem de besnijdenis een zegel, een bevestiging, een versterking, een verzegeling dat hij door het geloof in Christus rechtvaardig was voor God.

Maar dat ging wel gepaard met hoogten en diepten in het leven van Abraham. Abraham leefde niet altijd op die grote toppen van het geloof. Hij kon ook zomaar in de diepte van zwak geloof en ongelovigheid terechtkomen. Hij kende werkelijk de strijd van het geloof. Ook daarin is hij de vader van alle gelovigen. Want alle ware gelovigen kennen ook die strijd. Juist als het gaat om die grote zaak: ben ik nu door het geloof in Christus rechtvaardig voor God? Wat is nu mijn aandeel aan Christus? Dan kunnen ware gelovigen soms zo van verre staan. Dan kunnen ze soms zo aangevochten worden. Dan kan het geloof zo zwak zijn dat zij de zekerheid van die grote genade missen. Dat er als het ware een sluier overheen ligt en dat zij in de duisternissen komen. Maar juist daarom komt de Heere met dat verbond van de besnijdenis. Juist in de aanvechtingen bij Abraham werd die besnijdenis voor hem nu als een zegel. Dat de Heere als het ware zei: Abraham, en toch is het waar, Mijn kind, dat je door het geloof in Christus rechtvaardig bent voor Mij. Hebben we dat ook niet gelezen in Romeinen 4? Dat het *een zegel der rechtvaardigheid des geloofs* is voor Abraham persoonlijk.

Als er nu weer momenten aanbraken in het leven van Abraham dat hij het weer niet kon bekijken, wilde de Heere hem terugleiden naar het moment dat hij besneden werd. En het feit dat hij als een besnedene door het leven ging, was elke keer weer voor hem een zegel: Abraham, zo zeker als je besneden bent, zo zeker heb Ik je ongerechtigheden van je gedaan en heb Ik je bekleed met de mantel van Mijn gerechtigheid.

En dan kom ik vanmorgen bij het nieuwtestamentische verbondsteken: de heilige doop, die in de plaats van de besnijdenis gekomen is. Vanuit onze tekst, vanuit de functie van de besnijdenis voor Abraham persoonlijk, kom ik allereerst tot degenen die de Heere vrezen, het geestelijke zaad van Abraham. Mag ik je dan eens vragen vanmorgen, kind van God in ons midden: welke functie, welke geestelijke functie, heeft nu de heilige doop in uw leven? Zijn er hier in ons midden die wel eens teruggeleid zijn naar hun eigen doop? Zijn er hier in ons midden die onder een doopsbediening hebben gezeten en dat de Heere de ogen des geloofs zo richtte op het doopwater, dat je een ogenblik kreeg te geloven: zo zeker als het doopwater het voorhoofd van het kind besprenkelt, zo zeker zijn mijn zonden gewassen in het bloed van Christus?

En dan vrees ik wel eens dat dat aspect van de heilige doop zo weinig functioneert. Hoe zou dat komen? Zou het te maken hebben dat er zo weinig doorbrekend werk is in het leven van de gelovigen? Komt dat misschien omdat er te weinig oefeningen van het geloof zijn? Komt dat misschien omdat de zekerheid van de vergeving der zonden zo gemist wordt? Is het misschien omdat er zoveel duisternissen liggen rondom de eenvoudige, zakelijke rechtvaardigmaking van een goddeloze door het geloof alleen? Gaat eens bij uzelf na, kind van God, als het zo is dat de heilige doop zo weinig functioneert in uw leven, juist ook als het geloof weer zo zwak wordt, wat daarvan de oorzaak is.

Ja gemeente, de doop krijgt zijn diepe waarde, een nog veel diepere waarde, als je toch iets mag kennen van wat Abraham kende: *En hij geloofde den HEERE; en het werd hem gerekend tot gerechtigheid.* Dat je mag weten door het geloof in Christus rechtvaardig te zijn voor God. En ik weet het wel, er zijn er vanmorgen die daarvan schrikken. Dat is die grote zaak. Maar gemeente, het is een grote zaak, maar heel het geestelijke leven is een grote zaak. Het kleinste kruimeltje genade wordt toch groot? O, kijk het nu toch eens van de andere kant. Dat het nu zo rijk is dat dat te verkrijgen is door het bloed van Christus. En in welke weg kom je dan tot die zekerheid? Dan geeft de besnijdenis daar ook wel lessen in. Wat gebeurde er ook alweer? Er werd een stukje van de voorhuid afgesneden en weggeworpen. Er werd iets afgesneden wat er niet meer toe deed. Werkt de Heere zo ook niet in het geestelijke leven? Snijdt Hij niet af wat er niet toe doet om rechtvaardig voor God te kunnen zijn? Doet de Heere geen afgesneden zaak op aarde? Ja toch. En alles wat je meende te hebben, en meende te doen, en meende verzameld te hebben, de Heilige Geest gaat het afsnijden met dat scherpe mes van Zijn wet, met het scherpe mes van Gods recht. Dat is niet aangenaam, want dan houdt je niets meer over voor je waarneming. Dan wordt het een hopeloze zaak. Dan wordt het een verloren zaak. En toch niet. Want dan zal Christus je weer op gaan zoeken. Dan zal Christus Zich nog rijker aan je openbaren. Dan zal Hij laten zien dat Hij de Voorspraak is bij de Vader. Dan zegt Hij als het ware tot Zijn Vader: Vader, Ik heb Mijn bloed toch gestort. En daarom is er toch vergeving voor deze arme zondaar in Kralingen.

En als Christus zo pleit bij Zijn Vader, dan zal de Vader niet zwijgen. Maar dan zal Hij door het Evangelie bekendmaken in je schuldige hart, in je aanklagend geweten: *Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet.* O, sta er toch naar, naar deze genade. Het is te verkrijgen. Ja, dan zal dat verbond van de besnijdenis, dat het verbond van de doop geworden is, nog rijker gaan schitteren. Dan zul je nog rijkere vertroosting ontdekken in dat kostbare verbondsteken. Want dan gaat die heilige doop het verzegelen, juist in de strijd en in de

aanvechtingen: *Een stroom van ongerechtigheden had de overhand op mij; maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij.*

Maar gemeente, dat verbond van de besnijdenis heeft ook een tweede rijke functie. Het verzegelt niet alleen de rechtvaardigmaking door het geloof, maar het verzegelt ook Gods verbond. Aan wie? Niet alleen aan Abraham. En we hebben het gelezen: ook aan zijn zaad.

3. De ontvangers van dit verbondsteken

De Heere had heel duidelijk het bevel gegeven aan Abraham: *Al wat mannelijk is, zal u besneden worden. Een zoontje dan van acht dagen zal u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten.* En in geloofsgehoorzaamheid heeft Abraham dit gedaan. Alle jongens, alle mannen in zijn tentenkamp ontvingen het teken van Gods genadeverbond. Ze werden allemaal besneden. Ja, ook Ismaël, zijn zoon. En als straks Izak geboren zal worden, dan zal hij op de achtste dag ook Izak laten besnijden.

Waarom deed Abraham dat? Abraham zag door het geloof de reikwijdte van Gods genadeverbond. Heb je het ook al gezien, de reikwijdte van Gods genadeverbond? Daarom heeft hij Izak besneden. En zie je die lijn voortgaan in zijn nageslacht. O, hij heeft gezien hoe noodzakelijk het is dat die kinderen besneden worden. Want ze kunnen alleen nog maar uit genade zalig worden. Abraham heeft het verstaan dat alle kinderen die in zonde ontvangen en geboren worden, aan allerhande ellende, ja aan de verdoemenis zelf onderworpen zijn. En dat zij in dat Rijk van God niet kunnen komen, tenzij zij van nieuws geboren worden. Dat heeft die vader van alle gelovigen echt doorzien en geloofd. En hij wist het: mijn kinderen, mijn nageslacht, hebben in het bijzonder de besnijdenis van het hart nodig.

En tegelijkertijd heeft hij ontdekt: hoe diep wij ook gevallen zijn, hoe onrein mijn nageslacht ook is, nochtans wil die God van het verbond naar hen omzien. In Zijn goedheid wil Hij Zich nog over mijn nageslacht ontfermen. En dat geldt nog steeds, gemeente. Kinderen die door Gods voorzienigheid geboren worden onder en bij het Woord van God, die mogen daarom horen van Gods genadeverbond, van Zijn beloften, van Zijn eisen en van dat teken. Want we liggen met onze kinderen verloren. En alleen het bloed van Jezus Christus kan ons behouden. En de Enige Die dit wist, ten diepste wist, Die het van eeuwigheid heeft uitgedacht, is God Zelf. Daarom buigt Hij Zich als die trouwe Verbonds-Jehova al over die kleine kinderen heen.

Abraham heeft het verstaan. De erfzonde wordt voortgeplant. Maar nu wil mijn God ook dat de genade die er voor kinderen is, van kind tot kind voortgeplant wordt in de beloften. Niet dat die kinderen al zalig zijn, maar dat de Heere met die belofte wil komen, dat zij zalig kunnen en zullen worden. Is dat geen wonder? Is dat geen blijk van Gods opzoekende zondaarsliefde? En dat de Heere de besnijdenis niet gelaten heeft, maar dat Hij daarvoor in de plaats de heilige doop gegeven heeft. We kunnen dat vinden in Kolossenzen 2 vers 11 en 12, waar het niet meer gaat om de besnijdenis, maar om de besnijdenis van Christus. En de besnijdenis van Christus wordt allen toegerekend die door het geloof met Hem verbonden zijn. Dan hoeven zij zelf niet meer besneden te worden, maar dan mogen zij gedoopt worden.

Er waren in de gemeente van Kolosse valse leraren en die zeiden dat de gelovige heidenen ook nog besneden moesten worden. Maar Paulus zegt: dat is niet meer nodig. Christus heeft alles vervuld. Christus is Zelf ook besneden. En toen Hij alles volbracht had, was de besnijdenis niet meer nodig. Maar daarvoor is de heilige doop gegeven, in de plaats van de besnijdenis.

Gemeente, als je nu geestelijk met Christus gedoopt wordt, dan wordt de besnijdenis van Christus u en jou toegerekend. Misschien vindt u dat wat geheimvol klinken, maar elke ware gelovige die door het geloof met Christus verbonden is en daarmee voor God kan bestaan, is ten diepste ook besneden. Ja, geestelijk besneden van het hart. Kijk, en dat belooft de Heere nu in het genadeverbond aan kinderen die in zonde ontvangen en geboren zijn.

Zeg, jongen, meisje, leg nu je hand eens even op je voorhoofdje. Daar staan drie Namen. Je ziet ze niet, maar ze staan er wel, jongens en meisjes. Het is net alsof hier een handtekening staat. Een handtekening van een drie-enig God. En die handtekening is een zegel van Zijn verbond. En in dat verbond zegt de Heere: *Ik wil u tot een God zijn*. Dat is wat. Ja, je bent onrein, jongen. Je bent onrein, meisje. Mannen en vrouwen in ons midden, totaal onrein. Maar nu heb Ik Mijn handtekening gezet onder deze waarheid op je voorhoofd, dat het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. En daar kun je nu alleen maar achterkomen als je wederom geboren wordt. Daarom is die noodzaak van de wedergeboorte zo belangrijk, dat we dat vasthouden. En als we wederom geboren worden, ga je stapje voor stapje deze rijke genade ontdekken.

Abraham heeft het verstaan. Hij heeft iedereen besneden. En reken maar dat hij onderwijs gegeven heeft over die besnijdenis. En dat is nu ook de plicht van alle vaders en moeders. *De ouders zullen gehouden zijn hun kinderen, als zij tot hun verstand zullen gekomen zijn, hiervan breder te onderwijzen*. Daar hebben alle vaders en moeders, die hun kind ten doop gehouden hebben, ja op gezegd. Want de derde vraag luidt toch: *Ten derde, of gij niet belooft en voor uw rekening neemt, dit kind, als het tot zijn verstand zal gekomen zijn, waarvan gij vader en moeder zijt, in de voorzeide leer naar uw vermogen te onderwijzen, of te doen en te helpen onderwijzen?*

Abraham heeft het gedaan. Hij heeft Izak besneden. En Izak heeft Jakob en Ezau besneden. En Jakob heeft de twaalf zonen besneden. We kunnen dat vinden in Handelingen 7 vers 8. En zij hebben het verstaan: *Het verbond met Abraham, Zijn vriend, bevestigt Hij van kind tot kind*.

En wat zie je in het Nieuwe Testament gebeuren? Als Lydia tot bekering komt, als Lydia tot het geloof in Christus komt, dan moet heel haar huis gedoopt worden. En reken maar dat zij onderwijs gegeven heeft. En wat is dat nodig, nu we zo dicht bij de erfenis van het verbond gebracht zijn. *Hoewel onze kinderen deze dingen niet verstaan, zo mag men ze nochtans daarom van den doop niet uitsluiten, aangezien zij ook zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig zijn, en alzo ook weder in Christus tot genade aangenomen worden*.

Nee, dan ligt er in u niets. Dan ligt er in jou niets. Dan ligt er in mij niets, dat de Heere het zou kunnen doen. Hij zou ons allemaal voorbij moeten gaan. Hij zou ons allemaal in de verlorenheid moeten laten liggen. En dan is Hij nog recht in al Zijn weg en werk.

En als je nu op jezelf ziet, ouderen in ons midden. Als je nu op jezelf ziet, jonge mensen in ons midden. Als je naar je eigen leven kijkt, jongens en meisjes, hoe jong je ook bent, wat kunnen wij dan tegen de Heere zeggen? Heere, ik heb dit goed gedaan, ik heb dat goed gedaan, nu ben ik zus en nu ben ik zo, nu kunt U mij wel genade geven. Nee toch? Er is echt niets in ons.

En daarom zijn we rechteloos. Daarom is het van onze kant hopeloos. Maar nu dat wonder, dat die grote God Zich als een Verbondsgod openbaart. En dat Hij het belooft: *Ik wil u tot een God zijn*. En waar je zelf niets hebt dan alleen handen vol zonde en schuld, zegt de Heere: nu geef Ik je toch permissie om je vinger te leggen bij Mijn verbondsbelofte.

Wat is God goed, gemeente. En wee de mens die dat nu niet doet, die dat allemaal maar laat. Maar de Heere wil dat we werkzaam worden. Ja, dat je mag leren pleiten op wat Hij toegezegd heeft, op

wat bij Hem te vinden is. Want alles wat wij missen, is nu bij Hem te vinden. Waar dan heen? Tot Hem alleen, Die het gezegd heeft: *Ik zal u tot een God zijn.*

En gemeente, dan is de Heere zo goed, zo onuitsprekelijk goed. Dan geeft Hij het Woord. En in dat Woord staan de verbondsbeloften. Daarin staan de verbondseisen. En daarin staan Zijn verbondsteken. En dan geeft Hij bij het Woord van God dat kostbare teken van de heilige doop. En dan schakelt Hij zelfs de schepping erbij in. Want zolang de zon en de maan zullen schijnen, zal Ik doorgaan met Mijn werk, van geslacht tot geslacht.

En dan hoor ik op de achtergrond van al die voorrechten van het genadeverbond de Heere zeggen: *Wat heb Ik meer aan Mijn wijngaard gedaan?*

Amen.